

DAGENS ETC

Kom igen, ni förstår kritiken mot "Vita havet" om ni anstränger er

I takt med att "Nu har det gått för långt"-inläggen spreds på Facebook började något gnaga i mig.

"Betyder det att man inte kan drömma om en vit jul? Och vad gör vi med Beatles "White album" och andra vita rum som rockgruppen Creams klassiker "White room"? Raderar från låtlistan?"

DN-skribenten och Konstfacksprofessorn [Sara Kristoffersson](#) vet sannerligen hur man får massan på sin sida. Hennes inlägg som startade debaclet om Konstfacks utställningslokal Vita havet var rappt och slog an strängar i många.

"Jösses alltså, nu går det lite för långt", tänkte jag och min man högt till varandra över kaffekoppen vid köksbordet.

"En så viktig debatt som den om rasism får inte kapas så här" blev nästa replik.

Samförståndet var totalt och jag var snabbt inne och lajkade andra kvicka debattörers liknande inlägg.

Men i takt med att "Nu har det gått för långt"-inläggen spreds började något gnaga i mig. Jag läste texten igen. Och igen. Pluggade på. Plöjde även andra inlägg och till slut även [Brown Islands svar](#).

Jag pratade med människor som jobbat på Konstfack, även folk som inte varit aktiva i Brown Island-projektet. De var förkrossade över hur förvanskad diskussionen hade blivit efter Kristofferssons inlägg.

Det går fort i debatten. Människor klämmer ofta ur sig åsikter om saker utan att ha tänkt efter först eller kollat fakta. Det är också härligt att för en gångs skull känna opinionens vind i ryggen. Eller att befinna sig i ett hav av likasinnade. Jag ber om ursäkt för mina ogenomtänkta likes. Jag hade fel.

Jag skulle vilja passa på att döda några myter som uppstått i diskussionen som likt viskningsleken har förvanskats sedan start.

1. Brown Island tycker inte att ”färgen vit” är rasistisk

När Sara Kristoffersson insinuerar det raljerar hon. Hon förminskar också en viktig diskussion som pågått på Konstfack i flera års tid. Sluta alltså genast att dra Vita huset-skämt, det är bara pinsamt. Brown Island har inget emot färgen på presidentens resident heller.

2. Brown Island kapar inte en viktig debatt om rasism och får den att handla om ett ”löjligt” namnbyte

Den stora drösen av tyckare i sociala medier har helt enkelt fel. Brown Island, som har funnits sedan 2016, har använt lokalen Vita havet, både platsen och namnet, som metafor för att synliggöra förtryckande strukturer. Namnet är alltså bara en del av en större diskussion där rasifierade har känt sig som en brun ö i ett vitt hav. En ganska träffande metafor tycker jag – som bara blir mer och mer talande för varje dag debaclet dundrar på.

Jag undrar: Hur kan det vara fel att prata mer om homogenitet i konstvärlden? Nästa fråga: Varför anses de som vill öppna Konstfacks fönster på vid gavel och få in ny luft på institution som löjligare än namnkramarna?

3. Brown Island startade inte debatten i DN

Debatten startades av Sara Kristoffersson. Brown Island bör därför inte klandras för att ha gjort debatt av en intern diskussion.

4. Brown Island mobbar inte Sara Kristoffersson

Hon använde sin plattform i Sveriges största morgontidning för att förminska och ta ordets makt över en diskussion som pågått i flera år. Många, inte bara rasifierade, ansåg att diskussionen förvanskades, fördummades och skrev ett svar tillbaka. Visst, 44 undertecknare är fler än en, vilket varslar om en infekterad arbetsplatskultur, men mobbning? Nä. Att möta Kristofferssons kritik med tystnad hade varit ett tecken på ett allvarigare problem. Jag tycker inte Brown Island kan kritiseras för något annat än möjligen opedagogisk kommunikation. Naivt förväntade de sig säkert ett större stöd av någon av alla människor som kallar sig antirasister där ute.

5. Fokus på antirasism förhindrar inte annan förändring

"Rasism dominerar agendan och skymmer andra perspektiv som klass och social snedrekrytering" skriver Kristofersson i sin [slutreplik i DN](#). Den typen av argumentation klingar bekant. Feministerna fick höra den av vänstern på 70-talet. Då störde kvinnorna klasskampen. Hbtq-personer har fått samma argument slängda i ansiktet av feminister. Men det är inte sant. Att kritisera kulturvärlden för dess vithetsnorm öppnar i själva verket för diskussioner om alla former av social snedrekrytering.

Få av de som väljer att kröna sin karriär på institutionen heter Karlsson eller Jonsson. Konstfackstudenter kommer ofta från en extremt liten, privilegierad del av befolkningen. Och de är nästan alltid vita. Det är bedrövligt att vårt samhälle är så dåligt representerat på konstnärlig utbildning.

Egentligen borde vi knappt prata om annat än om klass och vithetsnorm på kultursidorna.

Tack därför Brown Island.

Till er andra: FÖRSÖK i alla fall att förstå. You can do it.

[ANNA-MARIA CARNHEDE](#)